

C-42/22. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2022. január 19.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugália)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. december 16.

Felperes/Fellebbező:

Global – Companhia de Seguros, S.A. (jelenleg Seguradoras Unidas, S.A.)

Alperes/Ellenérdekű fél:

Autoridade Tributária e Aduaneira (adó- és vámhatóság)

Az eljárás tárgya

A Global – Companhia de Seguros, S.A., jelenleg Seguradoras Unidas, S.A., fellebbezést nyújtott be a Supremo Tribunal Administrativohoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) a Tribunal Tributário de Lisboa (lisszaboni adóügyi bíróság, Portugália) 2017. december 30-án hozott ítélete ellen, amelynek értelmében e bíróság elfogadhatatlannak minősítette az adó- és vámhatóság azon határozata ellen benyújtott közigazgatási keresetet, amely bizonyos héamegállapító határozatok alapján a kamatokkal együtt 18 715,86 euró összegű héafizetési kötelezettséget állapított meg.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogi alapja

A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 77/388/EGK irányelv 13. cikke B. része a) és c) pontjának, valamint az azt felváltó 2006/112/EK irányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 136. cikke a) pontjának értelmezésére vonatkozik annak meghatározása céljából, hogy a „biztosítási és viszontbiztosítási

ügyleteknek” mint egy biztosítótársaság főtevékenysége értelmében vett fogalma magában foglalja-e a kapcsolódó vagy kiegészítő tevékenységeket is, különösen a gépjárműroncsok vásárlását és értékesítését, illetve ez esetben e tevékenység is mentesül-e a hozzáadottérték-adó (héta) alól. A kérdést előterjesztő bíróság annak megállapítását is kéri, hogy e mentesség levezethető-e abból a tényből, hogy a biztosító társaság ezen adó alól mentesített jogalany, amennyiben az említett termékekre nem vonatkozott a héalevonási jog. Végezetül a kérdést előterjesztő bíróság annak tisztázását kéri, hogy ellentétes-e az adósemlegesség elvével, hogy a gépjárműroncsok értékesítése nem mentesül a héa alól.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A kérdést előterjesztő bíróság az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

„A. Úgy kell-e értelmezni a hatodik héairányelv 13. cikke B. részének a) pontját és következésképpen a héairányelv jelenlegi 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy a „biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek” fogalma a héamentesség szempontjából magában foglalja az olyan kapcsolódó vagy kiegészítő tevékenységeket, mint a gépjárműroncsok vásárlása és értékesítése?

B. Úgy kell-e értelmezni a hatodik héairányelv 13. cikke B. részének c) pontját, és – következésképpen – a héairányelv későbbi 136. cikkének a) pontját, hogy a gépjárműroncsok vásárlását és értékesítését úgy kell tekinteni, hogy azokat kizárólag egy héafizetés alól mentesülő jogalany tevékenységéhez használták fel, amennyiben e termékekre nem vonatkozott a héalevonási jog?

C. Ellentétes-e a héasemlegesség elvével, hogy a gépjárműroncsoknak a biztosítótársaságok általi értékesítése nem mentesül a héa alól, amennyiben nem állt fenn héalevonási jog?”

Az uniós jog hivatkozott rendelkezései

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás című, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (hatodik héairányelv): 13. cikk, B rész, a) és c) pont.

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: héairányelv): 135. cikk (1) bekezdés a) pont és 136. cikk a) pont (amelyek a fent említett hatodik héairányelv 13. cikke B. része a) és c) pontjának felelnek meg).

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (IVA) (a hozzáadottérték-adóról szóló törvénykönyv – héa; a továbbiakban: héatörvénykönyv), amelyet az 1984. december 26-i 394 B/84. sz. törvényerejű rendelet hagyott jóvá, és amelyet a 2008. június 20-i 102/2008. sz. módosított törvényerejű rendelet (a Diário da República 118/2008. száma, 2008. június 20-i I. sorozat) dolgozott át: 9. cikk 2) pont (a jelenlegi 28) pont) és 33. cikk.

Decreto-Lei n. 94-B/98, de 17 de abril, que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas (az Európai Közösség területén, beleértve a vámszabad területek intézményi keretét is, a biztosítási és viszontbiztosítási tevékenységhez való hozzáférés, valamint az annak gyakorlása feltételeit szabályozó, 1998. április 17-i 94-B/98. sz. törvényerejű rendelet; a Diário da República 90/1998. száma, 2. melléklet, 1998. április 17-i I-A. sorozat): 8. cikk 1. pont.

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 A jelen fellebbezés azon ítélet ellen irányul, amely elfogadhatatlannak nyilvánította a Global – Companhia de Seguros, S.A. – jelenleg Seguradoras Unidas, S.A. – által a 07/03T időszakra vonatkozó 09172471. sz., a 07/06T időszakra vonatkozó 09172473. sz., a 07/09T időszakra vonatkozó 09172475. sz., valamint a 07/12T időszakra vonatkozó 09172477. sz. héamegállapító határozatok, valamint a 07/03T időszakra vonatkozó 09172472. sz., a 07/06T időszakra vonatkozó 09172474. sz. a 07/09T időszakra vonatkozó 09172476. sz. és a 07/12T időszakra vonatkozó 09172478. sz. kamatfizetést előíró határozatok ellen benyújtott közigazgatási keresetet.
- 2 A fellebbező egy olyan biztosítótársaság, amely tevékenysége keretében a biztosítottjait érintő balesetekből származó gépjárműroncsokat vásárol, majd értékesíti azokat.
- 3 Az akkoriban Direção Geral dos Impostosnak (adóügyi főigazgatóság) nevezett főigazgatóságon belül a Direção de Serviços de Inspeção Tributária (adóellenőrzési szolgáltatások igazgatósága) alá tartozó Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras (biztosítók és pénzügyi intézmények ellenőrzési osztálya) szervezeti egységei által végzett ellenőrzést követően a 2007. évi hozzáadottérték-adó (héa) tekintetében 17 213,70 euró összegű, kamatokkal növelt korrekciókat hajtottak végre.
- 4 E korrekciók a gépjárműroncsok értékesítésével kapcsolatban az adóhatóság által tett azon megállapításhoz igazodtak, amely az ellenőrzésről készült jelentésben a következőképpen szerepel:

„Az adóalany nem fizette meg a megfelelő összegű héát a termékek (gépjárműroncsok) átadása után.

A gépjárműroncsok értékesítése a [héatörvénykönyv] 3. cikke értelmében héaköteles ügylet, amelyre – mivel ingóságok ellenérték fejében történő átruházásának tekintendő – 21 %-os adómérték vonatkozik az ugyanezen törvénykönyv 18. cikkének c) pontjában foglaltak szerint.”

- 5 Következésképpen az adóhatóság az (1) bekezdésben említett héafizetési kötelezettséget kamatokkal együtt 18 715,86 euró összegben állapította meg.
- 6 A fellebbező 2009. november 23-án eleget tett a vitatott adófizetési kötelezettségeknek.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

A fellebbező szerint a gépjárműroncsok értékesítését – a megtámadott ítéletben foglaltakkal ellentétben – héamentesnek kell tekinteni.

A héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontja (jelenleg a héatörvénykönyv 9. cikkének 28) pontja) értelmében mentesülnek a héa alól a „biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, valamint a kapcsolódó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások”, amely rendelkezés a hatodik héairányelv 13. cikke B. részének („Egyéb adómentességek”) a) pontjából ered, amelyet a héairányelv jelenlegi 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja váltott fel.

E mentesség okai mindenekelőtt technikai jellegűek voltak, és azon fogalmi nehézséggel függtek össze, hogy a biztosítási tevékenységet az adó logikájába kellett illeszteni, amikor az az adójóváírás módszere szerint működik, mivel az ügyfelek által fizetett díjnak csak egy kis része szolgál az igazgatási költségek fedezésére; azon tény mellett, hogy a biztosítótársaságok bizonyos olyan pénzügyi tevékenységeket folytatnak, amelyek más banki és pénzügyi ügyletekkel versenyeznek, amelyek az említett irányelv értelmében szintén adómentességet élveznek.

A héatörvénykönyvben előírt mentesség alapjául szolgáló uniós jogi rendelkezés a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletekre vonatkozóan anélkül állapít meg mentességet, hogy a mentesség hatálya alól kivételt vagy azzal kapcsolatos korlátozást írna elő.

A kapcsolódó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásokra való hivatkozás valójában a mentesség alkalmazási körének tisztázása érdekében szerepel a héatörvénykönyvben, és semmiképpen nem jelenti azt, hogy más kapcsolódó szolgáltatások ne tartoznának a mentesség hatálya alá.

Az 1998. április 17-i 94 B/98. sz. törvényerejű rendelet 8. cikkének 1. pontja értelmében a biztosítótársaságok „olyan pénzügyi intézmények, amelyek

kizárólagos célja a közvetlen biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység folytatása, és amelyek a biztosítási és viszontbiztosítási tevékenységhez kapcsolódó vagy azt kiegészítő tevékenységeket is folytathatnak, különösen a gépjárműroncsokkal kapcsolatos cselekmények és szerződések tekintetében [...]”, így az idézett rendelkezés megfogalmazásából egyértelműen kitűnik, hogy a jogszabály a biztosítási főtevékenységhez kapcsolódó tevékenységeknek tekinti a gépjárműroncsokkal kapcsolatos ügyleteket, amelyek az ágazat vállalkozásainak tevékenységi körébe tartoznak.

Ezen ügyletek nem választhatók el a kár esetén a kártérítésről folytatott tárgyalások és a kártérítés kifizetésének szokásos tevékenységétől, mivel a kártérítés összege attól függően változik, hogy a biztosító társaság megkapja-e cserébe a károsult gépjárművet (vagy annak roncsait), és a legtöbb esetben az ügylet nem eredményez tökenyereséget a biztosító társaság számára. A fellebbező számára nem érthető, hogy e kiegészítő jellegre tekintettel, amely az ágazatra vonatkozó szabályozásban is tükröződik, a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontjában előírt mentesség alkalmazása tekintetében hogyan lehet a gépjárműroncsok értékesítését kizárni a biztosítási ügyletek köréből.

A fellebbező szerint a fentiekhez hozzá kell tenni, hogy a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontjában foglaltak fényében nem lenne értelme annak, ha a jogalkotó úgy döntött volna, hogy ezeket a biztosítási tevékenységhez hagyományosan kapcsolódó ügyleteket a mentesség hatálya kívül eső ügyleteknek tekinti, és ezzel szemben a mentesség hatálya alá tartozónak tekinti a harmadik személyek által végzett ügynöki és képviselői tevékenységeket, amelyek a díjbeszedéstől és a kártérítés kifizetésétől tökéletesen elválasztható tevékenységnek minősülnek, és amelyek mentessége vonatkozásában láthatóan a hivatkozott technikai okok egyike sem áll fenn. Valójában a jogalkotó a tágabb értelemben vett valamennyi biztosítási tevékenység adó alóli mentesítésének szándékával csak az ez utóbbi ügyletek tekintetében érezte szükségét annak, hogy kifejezetten rendelkezzen a mentességről, így ha a jogalkotó e tekintetben semmit nem írt volna elő, az ilyen ügyletek mindenképpen adókötelesek lennének. Következésképpen a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontjában előírt mentesség alkalmazása is ezen az alapon került előírásra.

E következtetést – az eddigiekben többé-kevésbé egységes ítélkezési gyakorlattal ellentétben [hivatkozás a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) ítélkezési gyakorlatára] – nem kérdőjelezheti meg a közigazgatási és adóügyi bíróságok közelmúltbeli ítélkezési gyakorlatában elfogadott azon álláspont sem, amely szerint az olyan kapcsolódó tevékenységek, mint a gépjárműroncsok vásárlása és értékesítése, nem tartoznak a biztosítási ügyletek fogalmába.

Először is, a fellebbező szerint nem fogadható el az olyan értelmezés, amely szerint a héatörvénykönyv 9. cikkének [29)] pontja a 94 B/98. sz. törvényerejű rendelet 8. cikkére hivatkozik a „biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek” fogalmának meghatározása érdekében, mivel az uniós jog önálló fogalmáról van

szó, amelyet azon közösségi rendelkezés fényében kell értelmezni, amelyből származik.

Ezenkívül, a mentességnek a biztosítási ügynökök és képviselők által nyújtott kiegészítő szolgáltatásokra való állítólagos kiterjesztése nem jelenti azt, hogy a mentességi szabály értelmében valamennyi kapcsolódó biztosítási szolgáltatás kizárásra került, mivel a fellebbező szerint a „beleértve” kifejezés a közösségi jogalkotó által szükségesnek tartott pontosítás bevezetésére szolgál. A fentiek alapján a fellebbező úgy véli továbbá, hogy a szóban forgó ügyletek adó alóli mentességét a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontja értelmében el kell ismerni, aminek az alapján a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, az előterjesztett keresetnek pedig helyt kell adni.

Amennyiben nem ez kerül megállapítására, és tekintettel arra, hogy az uniós jog értelmezésére vonatkozó olyan kérdés merült fel, amely kétségeket ébreszt, és amely a jogvita eldöntése szempontjából relevánsnak minősül, e kérdést az Európai Unió Bírósága elé kell terjeszteni, amely az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikke alapján hatáskörrel rendelkezik arra, hogy előzetes döntéshozatal keretében értelmezze az uniós jogot.

Tekintettel ugyanis arra, hogy uniós jogi rendelkezéseket – a hatodik héairányelv 13. cikke B. részének a) pontját és a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját – kell értelmezni és nyilvánvalóan egy olyan kérdésről van szó, amely annál is inkább kétségeket ébreszt, mivel – mint ismeretes – a jogelmélet, valamint a közigazgatási és adóügyi bíróságok ítélkezési gyakorlata annak ellenére nem egységes ezen a területen, hogy a szóban forgó rendelkezések szövege nem módosult, helyénvaló a Bírósághoz fordulni.

Még ha el is lehetne fogadni, hogy a gépjárműroncsok értékesítésével kapcsolatos ügyletek nem mentesülnek a héa alól a fentiekben meghatározott feltételek szerint, azoknak mindenesetre a héatörvénykönyv 9. cikkének 33) pontjában előírt mentességben kellene részesülniük, így a vitatott héamegállapító határozatok és az azokhoz kapcsolódó kamatok megfizetésére vonatkozó kötelezettséget előíró határozatok is jogellenesek lennének ebből az okból.

A megtámadott ítélet tehát e tekintetben is értékelési hibát tartalmaz, és azt hatályon kívül kell helyezni. E rendelkezés szerint ugyanis – annak a jelen ügy szempontjából releváns részében – mentes a héa alól az „*olyan termékek értékesítése, amelyeket kizárólag adómentes tevékenységekhez használtak fel, amennyiben a termékek nem vonatkoztak az adólevonás joga, valamint az olyan termékek értékesítése, amelyek beszerzésére vagy felhasználására a 21. cikk (1) bekezdése értelmében nem vonatkoztak az adólevonás joga*”, amely rendelkezés szintén a közösségi jog egyik rendelkezéséből, nevezetesen a hatodik héairányelv 13. cikke B. részének c) pontjából, és így a héairányelv 136. cikkének a) pontjából ered.

E rendelkezés – amely a héarendszer logikája szempontjából alapvető fontosságú – az adó halmozott hatásait hivatott megakadályozni, amelyek elkerülhetetlenül felmerülnének, ha a termék beszerzése a levonási jog kizárásával történt volna, akár azért, mert a terméket adómentes adóalanyok szerezték be, akár azért, mert a héatörvénykönyv 21. cikkének (1) bekezdésében felsorolt termékekről van szó. E mentességi szabály első része az, amely az akkori eljárásban felperes és a jelen eljárásban fellebbező fél által megvalósított, „gépjárműroncsok” értékesítésére irányuló ügyletekre vonatkozik az említett semlegesség elérése érdekében. Mivel a szóban forgó termékek olyan „termelési eszközök”, amelyek kizárólag a biztosítási tevékenység szempontjából relevánsak, azokat az említett rendelkezésben meghatározott első feltétel teljesítése szempontjából szükségszerűen olyan termékeknek kell tekinteni, amelyeket kizárólag adómentes tevékenységhez használnak fel.

Másfelől, még ha e gépjárművek a tulajdonosok javára adólevonási jogot is keletkeztetnének, és így azoknak a fellebbező részére történő átruházásakor adókötelezettséget eredményeznének, e jogalany mint adómentes adóalany soha nem vonhatná le az adót, és ily módon teljesülne a mentesség elismerésének az e rendelkezésben előírt második feltétele, nevezetesen az, hogy az adómentes tevékenységhez felhasznált termékek nem képezhették adólevonási jog tárgyát.

Összefoglalva tehát azt a következtetést kell levonni, hogy még annak megállapítása esetén is, hogy a „gépjárműroncsok” értékesítésére irányuló ügyletek a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) pontja alapján nem mentesülnek az adó alól, az ilyen ügyletekre mindenképpen az ugyanezen rendelkezés 33) pontjában előírt mentességnek kell vonatkoznia, ahogyan azt a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) is megállapította [hivatkozás a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítélezési gyakorlatára]. Ezen oknál fogva a jelen ügyben szóban forgó adómegállapító határozatok jogellenesek, mivel sértik a héatörvénykönyv 9. cikkének 33) pontját, és ezért azokat meg kell semmisíteni.

E következtetés annál is inkább meggyőző, mivel maga a jogszabály, amelyet az adóhatósági jogértelmezés – [hivatkozás a nemzeti adóhatósági jogértelmezésre] – is támogat és megerősít, írja elő a hea tekintetében a vevő részéről történő fordított adózást a gépjárműroncsok biztosítótársaságok általi értékesítése esetén. A fellebbező úgy véli, hogy e jogszabályi rendelkezés, amelyet a hatályos adóhatósági jogértelmezés is alátámaszt, a jogalkotó azon szándékát mutatja, hogy a biztosítótársaságok nem adóztathatók, és ezt a szándékot a jelen ügyben figyelembe kell venni, így ugyanezen indokolás alapján a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, az előterjesztett keresetnek pedig helyt kell adni.

Az e bíróság melletti ügyészség az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésének szükségességére utaló véleményében megfogalmazta azokat a kérdéseket, amelyeken a jelen ügyben szóban forgó ügyletek jellegével kapcsolatos jogvita alapul, tekintettel a hatodik

irányelv 13. cikke B. része a) és c) pontjának rendelkezéseire, amelyeket a nemzeti jogba a héatörvénykönyv [9.] cikkének 29) és 33) pontjával ültettek át.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokainak rövid ismertetése

A fő eldöntendő kérdés az, hogy az úgynevezett „gépjárműroncsok” biztosítóiintézetek általi értékesítése mentesül-e a héa alól a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) és 33) pontja alapján.

A héatörvénykönyv 2007-ben hatályos változata 9. cikkének 29) és 33) pontja szerint adómentesek voltak „a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, valamint a kapcsolódó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások”, valamint „az olyan termékek értékesítése, amelyeket kizárólag adómentes tevékenységekhez használtak fel, amennyiben a termékekre nem vonatkozott az adólevonás joga, továbbá az olyan termékek értékesítése, amelyek beszerzésére vagy felhasználására a 21. cikk (1) bekezdése értelmében nem vonatkozott az adólevonás joga”.

E rendelkezések a hatodik irányelv 13. cikke B. része a) és c) pontjának átültetéséből erednek, és értelmezésük vitára adott okot: a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítélezési gyakorlata, ahogyan az a bíróság teljes ülésének 2012. november 7-i ítéletében szerepel, a jogelméletben elfogadott többségi állásponttal ellentétes álláspontot képvisel [hivatkozás a nemzeti jogelméletre].

A Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) adóügyi tanácsa teljes ülésének ítélete ugyanis szó szerint alkalmazta a 2012. április 19-i ítéletben kialakított ítélezési gyakorlatot, amely szerint a jelen ügghöz hasonló helyzetben a héatörvénykönyv 9. cikke 29) pontjának és a 9. cikke 33) pontjának alkalmazása egyaránt ki van zárva, azaz arra a következtetésre jutott, hogy az úgynevezett „gépjárműroncsok” biztosítótársaságok általi értékesítése adóköteles. [A nemzeti jogelméletre való hivatkozás]

Ebből az következik, hogy nyilvánvalóan vita folyik arról, hogy miként kell helyesen értelmezni a héatörvénykönyv 9. cikkének 29) és 33) pontját, és így a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) és c) pontját, amelyet e rendelkezésekkel ültettek át a nemzeti jogba.

A fentiekre tekintettel és a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítélezési gyakorlatának sérelme nélkül a fellebbező javaslatának megfelelően helyénvalónak tekinthető az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet benyújtani az Európai Unió Bíróságához az európai jog Unióban történő egységes alkalmazásának biztosítása érdekében.

A jelen ügyben a bíróság kétségtelenül egy, az uniós jog értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatban nyilvánvalóan fennálló jogvitával áll szemben, amint azt a fentiekben jelezte, ami teljes mértékben kizárja az úgynevezett „acte clair”

elmélet alkalmazását. Következésképpen a Supremo Tribunal Administrativónak (legfelsőbb közigazgatási bíróság) mint olyan bíróságnak, amelynek határozata ellen nem lehet fellebbezni, az EUMSZ 267. cikknek megfelelően ilyen kérelmet kell előterjesztenie annak érdekében, hogy megakadályozza egy, a hatodik irányelv szellemével esetleg összhangban nem lévő nemzeti ítélkezési gyakorlat megszilárdulását.

Ezt a Bíróság különösen a közelmúltban [a C-416/17. sz. ügyben 2018. október 4-én hozott ítéletében] állapította meg, amely viszont a [C-3/16. sz. ügyben 2017. március 15-én hozott ítéletre (EU:C:2017:209)] hivatkozik, amelyből a 32–34. pontban kifejtett alábbi megfontolásokat idézi a bíróság:

„32 Ugyanis az előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bírósághoz való benyújtására irányuló, az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése által előírt kötelezettség azon együttműködés keretébe illeszkedik, amely a nemzeti bíróságok – mint az uniós jog alkalmazásáért felelős bíróságok – és a Bíróság között abból a célból létesült, hogy az uniós jog helyes alkalmazását és egységes értelmezését valamennyi tagállamban biztosítsa (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 9-i X és van Dijk ítélet, C-72/14 és C-197/14, EU:C:2015:564, 54. pont).

33 Egyebekben a Bírósághoz való fordulásra vonatkozó, az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdésében előírt ezen kötelezettség célja többek között annak megakadályozása, hogy bármely tagállamban az uniós jognak meg nem felelő nemzeti ítélkezési gyakorlat alakuljon ki (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 15-i Intermodal Transports ítélet, C-495/03, EU:C:2005:552, 29. pont).

34 Amint azt a Bíróság több ízben is kiemelte, a végső fokon ítélkező bíróság fogalmából következik, hogy ez az utolsó igazságszolgáltatási fórum, amely előtt a magánszemélyek az uniós jog által elismert jogaikat érvényesíthetik. A végső fokon eljáró bíróságok feladata, hogy nemzeti szinten biztosítsák a jogszabályok egységes értelmezését (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 30-i Köbler-ítélet, C-224/01, EU:C:2003:513, 34. pont; 2006. június 13-i Traghetti del Mediterraneo ítélet, C-173/03, EU:C:2006:391, 31. pont).”